hem- o. utresor 10 kr; nr 460 A. W., Finspång 3 kr; nr 461 G. C., Fågelsta 8 kr; nr 462 J. P., Gullestorp 8 kr; nr 463 F. B., Heby 3 kr; nr 464 Idkerbergets missionskrets gm K. L. D., 30 kr; nr 465 K. L. D., Idkerberget 6 kr; nr 466 A. M., Jönköping 8 kr; nr 467 K. L., Kjula 10 kr; nr 468 S. W., Köpmanholmen 8 kr; nr 469 M. T., Lund 10 kr; nr 470 H. o. M. P., Malmö 8 kr; nr 471 H. H., Mjölby 3 kr; nr 472 M. H., Norrköping 26 kr; nr 473 E. Ö., Skövde 10 kr; nr 474 S. L., Tranemo 10 kr; nr 475 R. A., Tärnsjö 8 kr; nr 476 S. N., Tärnsjö 8 kr; nr 477 J. S., Älvsbyn 10 kr; nr 478 H. Ö., Nockeby 2 kr; nr 479 Mongolgruppen i Strömsund gm. V. E., 20 kr; H. J., Örebro 6 kr; G. B., Uppsala 25 kr; F. O. W., Mälarhöjden 10 kr; nr 480 J. K., Arvidsjaur 3 kr; nr 481 S. S., Borås 3 kr; nr 482 K. J., Finspång 3 kr; nr 483 O. S., Gisselås 3 kr; nr 484 A. F., Genvalla 3 kr; nr 485 K. K., Hjo 5 kr; nr 486 A. B., Jämtl. Ånge 50 kr; nr 487 N. O., Kungsör 8 kr; nr 488 J. J., Karlshamn 3 kr; nr 489 E. S., Marieholm 3 kr; nr 490 H. A., Mariestad 3 kr; nr 491 A. G., Nybro 3 kr; nr 492 Sysk. I., Rögle 50 kr; nr 493 C. G. N., Trädet 8 kr; nr 494 M. E., Västerås 3 kr; nr 495 K. O., Värsjö 5 kr; nr 496 J. A. K., V. Tryserum 3 kr; nr 497 L. N., Överhörnäs 3 kr; nr 498 O. G., Stockholm 3 kr; nr 499 S. H., Svärdsjö 7 kr; nr 500 H. F., Vartofta 10 kr; nr 501 S. N., Kristdala 10 kr; nr 502 K. W., Hälsingborg 13 kr; nr 503 H. J., Kortebo 5 kr; nr 504 J. H., Lockne 3 kr; nr 505 B. P., Ledbergskulle 16 kr; nr 506 S. C., Madängsholm 3 kr; nr 507 V. T., Norrahammar 5 kr; nr 508 S. A., Risinge 8 kr; nr 509 O. B., Söderhamn 3 kr; nr 510 J. H., Sellnäs 2 kr; nr 511 H. W., Stavsnäs 2 kr; nr 512 S. A., Uppsala 10 kr; nr 513 »Böneringen i Ånge till hem- och utresor» gm. E. W., 65 kr; E. K., Djursholm 10 kr; A. P., Lista 2 kr; nr 514 A. E., Bullaren 3 kr; nr 515 A. M., Borås 8 kr.

Forts.

Varmt tack till varje givare.

»Så kasten nu icke bort eder frimodighet, som ju har med sig stor lön». Hebr. 10 : 35.

Ljusglimtar från Mongoliet

— 27:de årgången —

ORGAN FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN.

Redaktör: *J. M. Ollén.* Ansvarig utgivare: *Magnus Havermark.*

Prenumerationspris kr. 2: — per år.

Prenumeration direkt genom expeditionen, Brunnsgatan 4, Stockholm.

Tel. 10 62 05. Postgironummer 51015.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1946

78056

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 9	EXPEDITION: Brunnsgatan 4, Stockholm	Sept. 1946

Den starkes gård.

Jesus talar om den starke, som väl bevakar sin gård, varigenom hans ägendom är fredad. Intet ord kan bättre angiva den andliga ställningen i Mongoliet. Den starke — Satan — är väl beväpnad och bevakar omsorgsfullt sin gård. Verket i Mongoliet betyder ingenting mindre än att angripa Satan i hans högborg, som han håller väl bevakad. Kampen är en kamp mot ondskans andemakter. Där är kraften bakom de religiösa systemen. Systemen växla, men den verkliga, drivande kraften är helvetets makter. Och i Mongoliet har den makten varit envåldshärskare i årtusenden.

När vi nu sända ut våra missionärer, så sända vi dem rakt in i denna »gård» som Satan bevakar. Inför detta bävar hela mitt inre. Bedjande vän, låt aldrig förbönen tystna för de våra och för våra kämpande infödda kristna i den starkes hus. Bed dem igenom påfrestningarna.

Vem kan begära, att en sådan banbrytargärning kan gå fort? Låt oss ge oss till tåls, om år efter år går, utan att något större antal omvända och döpta kan antecknas. Där sker dock något som har utomordentlig betydelse, om det än icke alltid kan statistiskt påvisas.

J. Hagner.

"Rädda de döende, lyft dem som sjunka".

Av *J. M. Ollén.*

En av våra nyss hemkomna missionärer framhöll i ett anförande vid vårt senaste årsmöte, att det mongoliska folket är ett döende folk, ett folk som »håller på att ruttna bort». Han syftade på de förhärjande veneriska sjukdomarna, som slagit folket som med ett fruktansvärt gissel, och som — enligt en uppgift, som citeras i missionslitteraturen — vunnit en så oerhörd spridning, att icke mindre än 98 procent av befolkningen är syfilissmittad.

Samma sorgliga företeelse göres till föremål för uttalanden i det nyutkomna, värdefulla arbetet »Bland pilgrimer i Djingis Khans land». De i västra Mongoliet verksamma svenska missionärerna ha uppenbarligen gjort samma erfarenheter visavi dessa hemska sjukdomars utbredning som de våra på missionsfältet i de sydöstra delarna av landet. Här heter det: »Det säges, att Mongoliet är det mest syfilisfördärvade land i världen. Det är de ruttna, otuktiga buddhistprästerna, som bära denna infektion från tält till tält när de besöka hemmen för att prata och läsa böner. De demoralisera även de små barnen. Syndens drägg finnes vid avgudatemplen, vid hednafesterna svämmar den över.»

Redan i sin för sexton år sedan utgivna reseskildring »I tempel och mongoltält» skriver pastor J. Hagner: »Vidrigheterna från templen ha trängt ut till hela folket; ett faktum är, att mongolerna är dömda till undergång för så vitt icke evangelium får komma in och skapa något nytt.» Samme författare betonar att sedan sex århundraden, alltså från den tid, då lamaismen infördes, ha befolkningssiffran ständigt sjunkit, så att den nu är kvar »endast en liten försvinnande bråkdel av det en gång så mäktiga och fruktade folket». Företeelsen sättes i samband med att lamaprästerna anses uppgå till icke mindre än 60 procent av den manliga befolkningen.

Inför ovan relaterade dystra fakta frågar man sig: är detta folk räddningslöst dömt till förintelse? Kan denne undergångsprocess inte hejdas? Är detta folk, som under sin storhetstid behärskade största delen av Asien och stora delar av Europa, nu så långt hunnet på utdöendets dystra stadium, att ingenting är att göra? Är de fyra miljoner som återstå av detta en gång så talrika folk (somliga ange en högre siffra) hemfallna åt samma öde som dem som redan skördats, ödet att utgöra ett led i en nationell undergångs-process?

Det är i varje fall upprörande att tänka, att ett stort lands befolkning synes dömt till förintelse, utplåning utan att de som bevittna skådespelet ens försöka göra något för att vända strömmen.

Mongoliet ter sig ur denna synpunkt som ett bortglömt land. Är det helt bortglömt?

På visst sätt inte.

Detta land hör ju till dem som särskilt på senare tid varit föremål för olika stormakters heta och närgångna intresse. Åtminstone tre stora makter ha kämpat om Mongoliet. Men tyvärr — det synes inte ha varit folket utan själva området intresset gällt. Enbart strategiska och andra krasst egoistiska intressen ha legat bakom. Ett värnlöst byte för den för tillfället mäktigaste av grannarna har landet gång efter annan bytt härskare, utan att någon visat sig kapabel att höja folket, rädda det från den undergång, som hotar.

Det är skada, ty uppgiften är brådskande. Vad Mongoliet behövde vore en enhetlig, högtstående styrelse med tillräcklig makt att genomföra de humanitära och kristligt sociala reformer vilka nu mer än någonsin te sig oundgängligt nödvändiga i detta vanskötta land.

Det synes ej vara alltför svårt att se, vad detta sociala reformarbete borde inriktas på. Det viktigaste vore att genom skolarbete öka upplysningen samt i sammanhang härmed sprida kunskap om de sjukdomsrisker, vilka i så oerhörd grad decimerat befolkningen. Medicinska centraler borde upprättas vid alla större befolkningscentra, och lagar stiftas, som belade smittospridare med straff. Prästkasten måste decimeras, det system som tillåter massor av lättjefulla och okunniga, oftast lastbara »andliga ledare» att profitera på folkets enfald, borde betraktas och behandlas som samhällsfientligt, vilket det sannerligen är. En regim, som under stränga, men samtidigt humana former

sökte bana väg för en dylik ordning, skulle säkerligen kunna verksamt hindra den undergångsprocess, som vi nu bevittna.

Emellertid — är ett dylikt ingripande att vänta? I varje fall ter det sig som enda utvägen att rädda ett okunnigt folk som, nedsjunket i slöhet, håller på att beröva sig självt livet

Tyvärr ser man just inga tecken till ett dylikt civilisatoriskt och humanitärt intresse för Mongoliet. Dess värre ser det ut som om de många högtstående vetenskapsmän och forskningsresande, som tid efter annan gjort Mongoliet den äran — icke minst svenska sådana — icke visat sig ha någon synnerlig blick för denna utomordentligt betydelsefulla sida av saken.

Mångt och mycket av vad man skrivit andas tvärtom en romantiskt betonad, ganska ytlig beundran för detta gamla folks idylliska liv och för deras många vackra egenskaper — synpunkter som må ha sitt värde men på intet sätt täcka hela verkligheten i hela dess bistra allvar. Man ser icke, synes icke vilja se, att detta folk befinner sig på den totala ruinens brant: detta folks liv och leverne ses mest ur rent musei-mässig synvinkel.

Är det så den västerländska civilisationen i stort ser på det mongoliska problemet, så ter sig utsikterna för detta folks räddning mycket dystra.

Huru som helst — den kristna missionens folk får aldrig upphöra att göra sitt för att så många enskilda som möjligt må kunna räddas ur det allmänna fördärvet.

Är andra likgiltiga, må då åtminstone missionsvännerna spänna sina krafter. Svenska Mongolmissionen har alltid lagt stor vikt vid läkarmissionen, och det är i enlighet med dessa traditioner, som nu några unga svenskar, fyllda av iver att tjäna de lidande i ökenlandet, utbildas för sjukvård. Läget kräver att denna gren av arbetet utvidgas.

Det är, som missionär Marthinson framhöll vid årsmötet, ett högtidligt sakförhållande, att vi svenskar äro nära nog de enda som ha uppgiften att missionera i detta vidsträckta land. Skulle nu svenska missionen svika eller slappna av i sin offergärning, hade detta olyckliga folk — vill det synas — inga som helst osjälviska hjälpare att ty sig till.

De nyhemkomna hälsa missionsvännerna.

»Det lönar sig att vara med.»

Ljusglimtar har hänvänt sig till våra senast hemkomna missionärer med anhållan om några ord till missionsvännerna. Det är för oss en glädje, att uttalandena andas tro på framtiden och förtröstan. Från olika håll påpekas, att även om vårt fält i sydöstra Mongoliet skulle för en tid framåt förbli stängt för evangelium, finns det stora områden vesterut, där inga yttre hinder möta för kristen missions bedrivande och där evangelium hittills aldrig blivit förkunnat.

Missionär Paul Georg Svensson: »tack för vad Ni gjort för oss.»

Kära förebedjare och underhållare.

Gud är så obegripligt god mot människors barn. Det är vad vi kan säga, när vi se, hur han har låtit oss komma hem igen till Sverige, till alla våra kära.

För två år sedan räknade jag dagarna, ja timmarna, som återstod till min frigivning. Och ingen, som inte har gått igenom något liknande, kan förstå, hur det kändes, när meddelandet kom, efter mer än ett dygns väntan, att jag inte fick bli fri. Fånge på nytt på obestämd tid! Och när det sedan blev klart för mig, att vederbörande myndigheter förberedde nya förhör, lidanden och psykiska påfrestningar och använde mig som försökskanin för olika gifter och droger, ja, då inträffade det, att hoppet och tron sviktade och allt blev mörkaste mörker. Men den oändligt gode Guden satte en gräns för ondskan och omintetgjorde dess planer. Och nu är vi hemma. Gud är god mot människors barn.

Vi ville också säga Eder, kära vänner, ett riktigt hjärtligt tack för allt vad Ni gjort för oss under dessa år. Vad skulle det ha blivit, om vi inte varit omslutna av trogna förböner? *Nu* blev det egentligen inga kroppsliga lidanden, nej inga, då vi tänker på vad många andra fått lida. Och tänk, att vi, några få

utlänningar i främmande land, bland människor av vilka de flesta var vår Guds och Frälsares fiender och på grund av onda andemakters inflytande också våra, aldrig ha saknat bröd för dagen och allt annat, som vi behövt, medan så många andra har lidit så ohygglig nöd. Gud *är* god mot människors barn.

Hur känns det att vara hemma? Den frågan har ofta mött oss. Det kan inte finnas mer än ett svar på den. Det känns bra. Må vi verkligen besinna vad det betyder, att det finns ett land som Sverige, och så tacka. Inte bara i ord, men med hela vår vandel och handel i hängiven lydnad för den Gud, som är så god mot människors barn.

Och han vill vara god också mot mongolerna. Vi har fått andra frågor än den nyss nämnda. »Skall Ni resa ut igen? När skall ni resa ut igen?» Och här skulle jag vilja inskjuta en anmärkning, och jag vill göra det så försynt jag kan. Fråga aldrig en hemkommen missionär, hur snart han eller hon skall resa ut igen. Ty frågan kan missuppfattas av många, i synnerhet av dem, som är psykiskt trötta och som kanske behöver åratals vila i hemlandet. Vi frågar ju inte gärna en gäst på besök, hur snart han ämnar resa igen. För oss mongolmissionärer finns det inte mer än ett svar för närvarande. Den del av Mongoliet, där vi arbetat, är stängd. Då vi tänka på vad Gud där har låtit ske, blir det så många varför. Men den betydelsefulla frågan för oss nu blir: Vad är det viktigaste för oss alla nu med avseende på vår mission? Och här skulle jag vilja lämna några svar på den frågan:

1. Att vi pröva oss själva inför Gud och söka få veta, vad han vill lära oss i vårt eget kristenliv genom denna (skenbara) motgång.

2. Att vi missionärer genom fortsatt utbildning och umgänge med missionsvännerna och andra missionärer bli mera skickade till uppgiften, då fältet ånyo öppnas.

3. Att alla, som det berör, är villiga att börja på nytt eller på nya fält, om Gud leder oss därtill.

4. Nu kommer jag till det viktigaste. Det är, att vi alla både i vårt böneliv och på alla andra möjliga sätt söka bli mera brinnande i vår ande, för att Jesu bön skall kunna bliva bönhörd: Tillkomme Ditt rike.

Med fridshälsning.
Eder
P. G-g S-n.

Missionären, fru Ingeborg Svensson: »Kristna mongolers mod hör till mina heliga minnen.»

Till alla trofasta vänner och förebedjare vill jag få säga ett varmt och innerligt tack för all er kärlek och all offervillighet. Må Gud vår Fader löna Eder rikt varenda en. Det är en underbar nåd av Gud, att vi nu är hemma igen bland nära och kära. Första tiden var det såsom en skön dröm, att vi verkligen på nytt trampade älskad svensk jord under våra fötter. Och att vart vi kommo och gingo endast möta vänlighet och kärlek var en obeskrivlig vila för hela ens varelse. Och allt detta få vi åtnjuta av idel nåd och genom edra förböner och offervilja.

Inte minst förbönens kraft och verksamhet ha vi fått göra rika erfarenheter av under de gångna åren. Jag tackar Gud av hela mitt hjärta för att jag fått se dess kraft och känna dess verklighet både vad det gällde oss och mongolerna. Det är just i nödens tid vi få erfara vilka rika tillgångar vi äga i bönen och förbönen. Tillgångar hos vår rike Gud. Därför när jag nu ser på framtiden och Guds verk bland mongolerna kan jag ej utestänga ett hopp i mitt innersta. Hoppet att Gud på nytt skall röja undan hindren som ha tornat upp sig och gör det omöjligt att för närvarande resa till eller stanna på det gamla fältet. Vi få lov att räkna med möjligheternas Gud. Han förmår! I Rom. 8:31 läsa vi: Är Gud för oss, *vem* kan då vara emot oss? Detta ord står så levande och visst för mig vad det gäller mongolernas frälsning och missionens framtid. Jag vill därför bedja Er, trofasta vänner, att hålla ut, om än det ser mörkt ut just nu, om än alla vi missionärer måst resa hem, om än det för närvarande ser omöjligt ut för nya att resa ut. Vänner, glöm ej att bedja för Guds verk därute. Glöm ej den lilla flocken där. Jag tror det är det största just nu, att vi hjälpa de våra där i förbön. De äro få och svaga. Men Gud förmår att i denna sållningstid bevara och stadfästa dem, till sitt namns och rikes förhärligande. Kanske är just denna prövningstid av stor betydelse för Guds verks framgång. Ja, jag tror, att den är det! Men de behöva oss och våra förböner. De behöva dig.

Innerligt glad och tacksam till Gud är jag för vad jag fick se i några av de våras hjärtan under vår svåraste prövotid.

Vi fick se huru kraften från höjden fyllde dem och gav dem mod. Det är minnen som står heliga och outplånliga för min inre syn. Vi hade till exempel vår käre Sharr, som var snäll och god alltid, men som gärna var lite rädd för att stöta sig med människor. Han ville gärna »gå omkring» för att komma lindrigt undan. Han blev som förvandlad efter min mans arrestering. Själv blev han ju efter fem veckor också arresterad en kortare tid. Det var rörande att höra hans vittnesbörd, då han kom tillbaka. Han hade funnit vila i Gud. Han hade upplevat att det håller att lita på Jesus. Efter den tiden var han som den omsorgsfullaste fader för oss tre ensamma kvinnor, Sofia Bergeld, min mans syster Frideborg och mig. Aldrig rädd som ofta förr. Alltid först på platsen då vi, som ofta hände, fingo besök av japaner eller soldater av annan nation. Mongolsoldater kommo ibland i skaror och kunde stanna flera dagar åt gången. Det var fullkomlig våldgästning. Logi måste beredas, och mat befalldes fram med hårda ord och stundom slag. Det var gott att ha Sharr vid sin sida då. Ja, hela hans väsen och uppträdande var ett vittne om vila i Gud. Så hade vi Jendji, hans hustru. Jag vill ännu gråta, då jag tänker på hennes rörande omsorger om oss och om sina bröder och systrar som hade det svårt. Gud hade fått göra något stort i den själen, detta hårda, kalla hjärta, som förr så många gånger gjort våra kamrater sorg. Hur gott det nu var att tala med henne eller att höra henne bedja och se, hur Gud mötte henne. Ja, under ett av våra sista möten mötte Gud henne så, att hennes ansikte förklarades inför våra ögon. Med uppräckta händer prisade hon sin Frälsare.

Är Gud för oss, vem kan då vara emot oss? Om dessa två och flera med dem förbli bevarade i Gud, då veta vi att verket ej skall dö. Så har vi Nandji, kära gamla Nandji och dessa andra av hennes hus. Bimba och Dubdjin-Diea, Lantegar och Tjockdjilma och deras barn. Bed för dem alla. Bed för dem i Hatt-in-Sum, i Dojen, Hallong Osso och Neimen.

Tack att också vi som kommit hem få fortfara att vara inneslutna i edra förböner.

En fridshälsning till Eder alla.

Ing—g S—n.

Missionär Folke Persson: »våra mongolers böner skall icke komma på skam».

Kära vänner.

Det är så länge sedan jag skrev ett brev till Ljusglimtar så jag vet inte riktigt var jag skall börja. Nu blott en liten kort återblick på tid som varit.

Vi — min hustru och jag — fingo ju vänta på möjlighet att resa hem under snart fyra års tid. Redan år 1942 började vi höra om den efterlängtade »Sverige-båten», som skulle komma för att hämta alla svenskar i Östern hem till Sverige. Sedan dess ha vi hört det ena ryktet efter det andra om detta underbara fantasiskepp, tills ingen satt tro till dem.

I Peking fingo vi — som väl redan är bekant — bo i ett hus på presbyterianernas station. Redan då var bostadsbristen stor i Peking, och vi voro mycket glada över detta stora hus. Härigenom fingo vi också möjligheter att ta emot våra kamrater, när de så småningom lyckades komma ner till Kina.

Åren i Peking ha varit de mest prövande och tröttsamma av de snart tolv år som jag vistats därute. Krafter och nerver började bli hårt ansträngda efter de åtta åren i Mongoliet och de sjukdomar och prövningar vi fingo gå igenom. Man hade inte samma kraft att stå emot all den närgångenhet och misstänksamhet man blev utsatt för från japanskt håll.

Själv hade jag dock den stora förmånen att i någon mån få arbeta ibland den kinesiska ungdomen i Peking. Tillsammans med en dansk missionärsson hade jag möten två gånger i veckan med rätt god tillslutning och många som visade ett stort intresse för kristendomens sanningar. Alla dessa möten höllos på engelska språket och voro för mig till stor glädje och uppmuntran. Trots att jag var avstängd från Mongoliet och mongolerna fick jag ändå göra något för Honom, som kallat mig att vara hans vittne.

Senare fick jag också ta del i de »Youth for Christ Rallies», »Ungdom för Kristus»-möten, som anordnades för kineser och de amerikanska marinsoldaterna. Dessa möten samlade en åhörarskara på 500 à 600 varje söndagkväll.

Här fick jag också se många synliga resultat av arbetet, i det att många överlämnade sig åt Gud. Detta till stor glädje för mig och många andra.

Den kinesiska studerande ungdomen visar stort intresse för kristendomen just nu. Och jag tror, att de missionärer som vill ägna sig åt andligt arbete just ibland denna ungdom skall finna en öppen dörr.

I Peking kommo vi inte i kontakt med några mongoler av den enkla orsaken, att man inte vågade ådraga sig mera misstankar från japanernas sida. Men för varje gång vi hade någon av de kända mongolerna på besök, erforo vi gemenskapen med detta folk, även om vi inte kunde känna gemenskap med just dessa som kommo för att hälsa på oss, ty i de flesta fall voro de i japanernas tjänst och gingo deras ärenden, men under allt visste vi, att våra mongoler däruppe tänkte på oss under denna tid, och många av dem följde oss dagligen med sina böner. Jag tycker mig se gamle Jattamba i Dojen gå till sin böneplats på en liten kulle strax bakom stationen. Där tog han sin tillflykt för att komma undan allt stim och bråk i hemmet. Här brukade han — morgon och kväll — bedja om beskydd både för stationen och oss, när vi voro nere i Kina för våra sedvanliga uppköp. Bland det sista han sade, när vi togo farväl, var: »Jag skall bedja för er varje dag tills ni kommer tilbaka». Nu är jag förvissad om, att han inneslutit oss alla mongolmissionärer i dessa sina böner.

Det finns en liten skara därute, som beder för missionärerna och väntar dem tillbaka!

Deras böner skall inte komma på skam. Gud skall öppna vägar i sin tid och som han vill. Om inte till de gamla platserna, som ju haft sitt tillfälle, så till nya trakter där evangelium ännu ej förkunnats. Också mot dessa har vi förpliktelser. Verket i Mongoliet är icke slutfört ännu! Därför, kära missionsvänner, fortsätt i förening med den lilla skaran därute i bön och förbön för Mongoliet och missionärerna!

Detta är min hälsning till alla våra vänner: »Stärken maktlösa händer och vacklande knän»!

Med innerlig hälsning.

F. P-n.

Missionär Margith Persson: »de två sista åren i Dojen var det härligt att vara missionär.»

Kära missionsvänner.

I strålande högsommarskrud har mitt vackra fosterland hälsat mig välkommen tillbaka efter nära elva års vistelse i Mongoliet och Kina! Den oändliga tacksamhet jag känt fylla hela min varelse då jag på nytt rest genom svenska bygder, den går ej att beskriva. Att komma från ett land, där allting ännu lever så att säga i skuggan av det förfärliga, som gått över nästan hela jorden, till ett land, som blivit sparat från krigets alla vedermödor och fasor, där allting finns i överflöd, där ordning och reda råder, det är obeskrivligt! Att sedan på nytt få möta sina nära och kära, få se hur Gud uppehållit och burit under alla dessa år, *det* är underbart! Och mitt tack går helt och odelat till min himmelske Fader, som har gett *nåd utöver nåd.*

Så ville jag också till Er alla, kära missionsvänner runt omkring i vårt land, få säga mitt innerliga och varma tack för all den förbön, all kärlek, som vi fått erfara under de gångna åren. Vad förbönens makt betytt för oss, hur kanske just den uppehållit många gånger då vi känt oss färdiga att digna, ja, det kan Ni kanske bara ana, men vi, som så förnimbart erfarit den, vi känner ett stort behov att få tacka. Utan Er, kära vänner härhemma på Er trogna plats i bönevrån och offergärningen, utan Er skulle verket på missionsfältet vara en omöjlighet, och vi, små svaga sändebud i en stor Konungs tjänst, vi skulle snart inte orka mer. Håll ut i denna Er gärning, De ensamma kristna därute behöver förbön i dessa tider som aldrig förr, och vi behöver det! Bed om nyöppnade dörrar, att det om möjligt kunde få bli så, att vi på nytt kunde få tillbaka de gamla platserna, eller om detta inte ingår i Guds plan, att Gud måtte ge oss *villiga, brinnande hjärtan,* redo att dra åstad till andra delar av Mongoliet, som ännu står utan evangelium, men till vilka dörrarna ännu är vidöppna! »Gån fördenskull ut och gören *alla folk* till lärjungar.» Så lyder ju Jesu missionsbefallning, och vi som en gång svarat »ja» till denna kallelse och befallning från vår Frälsare, vi ville stå lyhörda och villiga att gå, varthelst han än sänder oss!

Då jag ser tillbaka på de år jag fått vara i Mongoliet, så kan

jag från början till slut se hur Guds underbara nåd följt genom allt. »Gränslösa nåd som mig sände ut att hans ärenden gå.» Det är en liten sång som ofta sjunger i mitt hjärta! De första åren i Dojen var en tid då vi fick erfara hur vår kallelse ofta sattes på prov. Vi kände oss så många gånger fullkomligt omringade av ondskans andemakter, och folket visade oss idel misstro och otillgänglighet. Syntes någon gång en enda liten ljusning, kunde man vara säker att Satan hade oändliga angrepp mot oss den närmaste tiden efteråt. Hur kunde vi exempelvis inte känna Guds Andes närvaro på ett underbart, mäktigt sätt vid våra små möten i tälten hos våra vänner i Gårben Guljong! Gud var med oss och verkade på hjärtana där, medan vi talade med dem om frälsningen i Jesus Kristus och sjöng våra små enkla sånger. Samtidigt var det som om ondskans andemakter satte in all sin kraft och rasade och tjöt i vindarna som blåste omkring tälten. Vi erfor hur kampen var väldig, kampen om själarna som vi ville vinna för Gud. Eller till exempel när min man blev kallad på sjukbesök till någon präst i templet nära intill. Jag brukade då ofta sitta i någon vrå och bedja medan min man utförde medicineringen, och där jag satt kunde jag väl läsa den ängslan som lyste ur patientens ögon, och även ur de andra prästernas, som ofta satt och läste sina böner för den sjuke. O, vad de voro rädda och hur deras böner blev alltmer brinnande, för att om möjligt skydda den sjuke för allt som möjligen kunde ha med utlänningarnas lära att göra. »Utlänningarnas medicin är nog bra, men bevare oss för deras Gud och för deras lära.» Och så slöto de sitt inre ännu mer och blev mer och mer oåtkomliga för oss, allt under det man kände hur väldigheterna i himlarymderna, ondskans alla andemakter och härskaror nästan tog och skakade om en. Många, ack, så många gånger tycktes det outhärdligt, ökensanden blev liksom både för djup och för tung, och o, så brännande het! Man kände en brinnande lust att fly långt bort från alltsammans om man kunnat. Under sådana tider sattes kallelsen på prov, och det är säkert, att hade jag inte haft en verklig, levande kallelse att falla tillbaks på, så hade jag aldrig stått ut! »Ty den kamp vi hava att kämpa emot, är en kamp icke mot kött och blod utan mot furstar och väldigheter och världshärskare, som råda här i mörkret, mot ondskans andemakter i himlarymderna.» Aldrig har jag förstått det ordet och sanningen därav så, som sedan jag kom till Dojen. Men då natten är som mörkast är morgonen närmast!

Sedan vi flyttat in i den nya missionsstationen, blev det en förvandling så märkbar som om man vänt en hand. Vid den

tiden hade vi — efter mycken kamp, mycken bön, och många tårar — också sagt upp en evangelist, som under flera år inte levt värdigt en kristen, och i all synnerhet inte värdigt en det gudomliga Ordets förkunnare. Vi visste och hade otaliga bevis på hur han länge arbetat emot oss och verksamheten för övrigt. Nu var det som om folket började tina upp. De kommo i skaror för behandling för sina sjukdomar, vårt lilla nyuppförda kapell var oftast fyllt av patienter, och innan kapellet var riktigt färdigt, hade vi mötena inne i våra rum eller ute, om det var vackert väder. Våra närmaste grannar i tälten runtomkring blevo öppna och tillmötesgående och kunde till och med komma bara för att få vara med på våra möten, vilket aldrig hänt förr. Vi undrade, men fröjdades i våra hjärtan. Våra grannar sade, att nu sedan vi låtit denne man — evangelisten — och hans familj gå, nu kunde de också börja tro på att det verkligen var något i vad vi förkunnade, men så länge denna familj var kvar och levde sämre än många av hedningarna, vad var det då — menade de — för mening i vår lära? Gud verkade, och vi fröjdades och prisade Gud! Vi fick mer arbete än vad vi orkade med. Min man var ofta ute på långa sjukbesök, som ibland varade i flera dagar, oftast inåt sanden till, och fick där underbara tillfällen att så ut evangelium. Under tiden hade jag händerna fulla där hemma med möten och sjukvård. Aldrig skall jag glömma de två sista åren i Dojen. Då var det härligt att vara missionär. Men jag skulle heller inte vilja vara förutan de första årens erfarenheter.

Aldrig skall jag heller glömma Dojenfolkets deltagande under vår lilla Gunnels sjukdom och död. Deras tafatta försök att visa hur de led med oss var rörande. Jattamba, vår gårdskarl, kämpade med oss i bön under dessa tunga dagar. Gamle Jattambas kärlek till Gud, sin bibel och även till oss vore värd att ägnas ett eget kapitel, men jag kan inte nu gå in på det. Lilla Gunnels sista ord till hans hustru som ofta var lite vacklande i sin tro, var dessa: »Glöm inte, Ojen, att du alltid skall bedja till Jesus.» Den dag vi for till Goltjaggan för att göra i ordning vår andra lilla kulle därute, den dagen skall jag heller aldrig kunna glömma. Från många av tälten runt omkring kom det små gåvor, från tält där vi aldrig kunde ana att det ens fanns en skymt av intresse för oss, och otaliga voro de bevis vi erhöll på att Dojenfolkets inställning till oss och till vår Gud hade blivit en annan. Lilla Gunnel hade också fått vara med om att öppna stängda hjärtedörrar, och mongolerna älskade henne.

Kära vänner, det lönar sig att vara med. Det lönar sig att gå den store Konungens ärenden. Även om det stundom ser mörkt och hopplöst ut, och vi få arbeta så till synes förgäves, så går det ändå fram till seger till sist. Låt oss inte förtröttas, utan i stället frimodigt gå fram till nya segrar för Guds rike.

M—th P—n.

Missionär Vivan Almqvist: »vi snart skola opp uti samlad tropp.»

Först av allt ville jag här få frambära mitt varma tack till alla kära missionsvänner landet runt för all kärlek, alla förböner och offer under de flydda åren. Det är något över två år sedan Marthinssons och jag lämnade Hatt-in-Sum, men den dagen glömmer vi ej. Hela skaran av våra kära mongoler voro samlade omkring bilen, och tårarna runno utför mångas kinder. Det kändes så svårt att lämna dem, det är förunderligt, hur man växer tillsammans med det folk, Gud kallat en till. Marthinssons hade ju tänkt att efter några månader åter resa upp till Mongoliet, och det var denna tanke, som i avskedet höll oss uppe. Men den politiska utvecklingen i Mongoliet förhindrade detta.

De två sista åren i Peking var den mest prövande tiden för oss alla. Inte kunde vi resa upp till vårt arbetsfält igen, och vägen hem var stängd. Dessutom var vår kamrat fortfarande kvar i fångenskap. Allt detta låg så tungt över oss. Men äntligen kom stunden, då vår kamrat frigavs — det var en stor glädjedag i vår lilla kamratkrets i Peking. Så kom ju krigsslutet och en förhoppning om att få besöka våra mongoler, innan hemresan företogs, men vägen stängdes än mer. Ryktena förmälde, att Hatt-in-Sum och Goltjaggan voro plundrade. Våra tankar gingo till den lilla skaran av kristna, och hjärtat ville krympa samman vid tanken på deras belägenhet. Ryktena förmälde ock, att unga mongoler, kvinnor som män i stort antal, blevo tvingade att gå in i de nya japanska skolorna. Det blev så tungt, och frågan kom åter och åter: »Herre, hur går det nu med ditt verk bland mongolerna? Ska de kunna stå trogna dig, om det ock skulle kosta dem livet? Herre, du vet det finns ingen av dina tjänare där, som nu kan stå vid deras sida till hjälp och stöd.» Då kom liksom en viskning till mitt hjärta från

Herren själv: »Har du glömt, att jag lever och att jag har makt att bevara det som är mig anförtrott; lämna åt mig omsorgen.» Det blev plötsligt så lugnt i mitt inre. Gud gav mig en underbar förvissning, att han skulle föra verket fram till seger trots Satans många anslag. Vad som mycket gladde oss var också ett brev från en av våra vänner i Peking, vilket kom innan vi lämnade Shanghai. Hon skriver: »Jag har från två håll hört, att de kristna på missionsstationerna samlas till möte.» Vänner, låt oss bedja som aldrig förr, att den lilla skaran må förbliva trogen Herren Jesus och att han bland dem må få uttaga och skickliggöra vittnen som ljusbärare bland sitt eget folk! Bed att dörrarna dit ut snart må öppnas och att de som nu stå färdiga få gå ut och in i arbetet bland mongolerna. Det är en liten sångvers, som en mongolmissionär diktat och som just nu ljuder för mig, och den lyder så:

»Vi snart skola opp,
uti samlad tropp,
till stäppen den grå
och tälten de små,
ty mongolernas väl
vi ha på vår själ,
och kallelsen från Herren.
O, hur väl!»

En enkel sång. Men den uttrycker våra käraste förhoppningar.

Få vi inte den glädjen att gå tillbaka till vårt gamla fält, så står andra platser i Mongoliet öppna. Svårigheten är tydligen den, hur man skall komma dit. Jag minnes, hur vi före hemresan studerade kartan över Mongoliet. Vi sågo med vemod de platser och områden, som nu äro stängda, men vi sågo också de väldiga områden som stå öppna, särskilt då västra Mongoliet med Ordoslandet och Sinkiang, och våra hjärtan fröjdades.

Jag tackar Gud för de år som jag har fått stå med i arbetet, och min bön är, att Gud ska förläna mig den nåden att än en gång gå ut till det folk han kallat mig till — få vara med om att se skördarna bärgas in för Guds rike. De tillfällen då vi ha fått böja knän med en mongol ha varit mitt livs största glädjestunder. Vi ha då så ofta sagt till varann: »Tänk, om alla trogna förebedjare och offrare i Sverige *nu* hade varit med och delat vår glädje.» Dock, vänner, när vi komma hem en gång och Ni få se dessa som genom edra offer och förböner funnit frälsning och bärgade stå med i den lovsjungande skaran, då skall edra hjär-

tan fröjdas på ett härligare sätt, ty de stå då för alltid bärgade, undan alla frestelser. Lönen skall då delas ut och Ni skola då få igen av Herrens hand, vad Ni gjort i kärlek till honom.

V—n A—st.

Frideborg Svensson: »att nu svikta i bönetjänsten vore mer ödesdigert än någonsin.»

Till Er alla, Ni kära missionsvänner runt om i Sveriges land, vill jag få sända mitt varmaste tack. Mitt hjärta fylls av glädje och tacksamhet, när jag tänker på Er, på edra förböner, er kärlek och edra gåvor. Hade det månne varit möjligt för oss att vara hemma nu, om vi inte ägt Er? Må Ni alla rikligen få uppleva välsignelsen av att arbeta i den himmelska Konungens tjänst, arbeta för hans rikssak för jorden. När jag för åtta år sedan stod färdig att lämna Sverige för Mongoliet, fick jag av en kär vän dessa avskedsord: »Glöm inte, att du har en stor förebedjare och många små.» Hur otaligt många gånger har vi inte under dessa år fått uppleva just detta — att ha varit burna på många förebedjares armar. Det är stort och underbart att få vara föremål för mångas förbön. Nog är det svar på bön att vi *alla* lyckligt och väl fått komma hem och nu få glädjas tillsammans i älskat barndomshem bland alla våra kära. Vad Gud är god! Jag tycker jag ser hans godhet och nåd lysa emot mig, var jag kommer och går.

När jag ser tillbaka på dessa år i hednaland, vill jag falla ner i tillbedjan inför min Herre och Frälsare. Aldrig har han svikit sina löften, aldrig vikit från sitt barns sida. Väl har vägen oftast gått genom mörka dalar, men han som sagt: »Jag skall göra mörkret framför dem till ljus», har ju varit nära. Väl har det varit nöd, kamp och strid, men jag har erfarit, att när nöden varit som störst, har saligheten och ljuvligheten med Jesus varit som mest underbar. Himlen har varit så nära. Under nödens tider har vi också fått se, hur flera av våra svaga, stapplande mongolkvinnor vuxit sig starka i levande Gud. Att se Gud verka i mongolers liv kan inte annat än fylla hjärtat med jubel och salighet.

Nog är det vemodigt, att det inte finns några missionärer på vårt missionsfält i dag. När jag tänker på vår lilla skara av

kristna därute, skulle jag vilja ropa ut till Er, kära missionsvänner: »Ni behövs som aldrig tillförne, och Er tjänst i bönevrån är nödvändig som aldrig förr.» När jag sista gången träffade vår medarbetare, läraren Sittena, sa' han: »Glöm inte att be för oss, för utan edra böner går vi under.» Kära vänner, skall väl någon av dessa dyrköpta själar därute svikta i sin tro och gå tillbaks till hedendomens hemska mörker därför att någon av oss sviktade i vår bönetjänst? Herren give oss nåd och kraft att vara trogna i den heliga tjänst han gett oss.

Dörrarna till vårt fält är stängda just nu, men jag kan inte annat än tro att han som sagt: »Jag är Herren, allt kötts Gud; skulle något vara så underbart, att jag icke förmådde det?» snart skall öppna dörrarna på nytt, om inte till vårt gamla fält, så till nya trakter, där mongoler leva, som aldrig hört om vår store levande Gud och mäktige Frälsare.

Må vi med frimodighet använda väntetiden på rätt sätt, så att vi är redo att lyda och gå, när Herren på nytt ger oss order att draga vidare.

Kära vänner, vi är fortfarande i stort behov av edra förböner. Bed för oss, att vi här hemma må dagligen och stundligen leva i Guds vilja. Satans makt är stor också här hemma, därför behöver vi eder förbön, så att våra liv må vila helt och odelat i vår Mästares hand. Då, men endast då kan vi bli till välsignelse, bli missionärer också bland vårt folk i älskat fosterland.

En innerlig fridshälsning till Er alla!

Fr. S—n.

En äventyrlig flygfärd.

Febersjuka i maskinskadat plan.

Av missionär *Margith Persson.*

Då fru Margith Persson nu befinner sig i Stockholm för att söka läkarvård för ett av sina barn, ha vi bett henne teckna ner en skildring av hemresan från Shanghai för Ljusglimtar. Den lyder som följer:

Tänk, att det var sant! Vi skulle äntligen få lämna Shanghai efter att där ha väntat på resemöjlighet i över två månader. På eftermiddagen den 11 juni fick vi meddelande att vi skulle vara nere på Kinesiska flygbolagets kontor inom en

timma för vägning och biljettköp, och tidigt nästa morgon skulle vi så få följa med ett kinesiskt plan till Hongkong. Trots att vi stått resfärdiga hela denna tid blev det ändå en förtvivlad brådska, och jag arbetade till långt inpå natten med packning, tvätt och strykning och otaliga andra småting, som måste göras då man skall förbereda en tusenmilafärd med tre små barn, och i all synnerhet om denna färd skall företagas i luften. Vi skulle alltså — efter allt — flyga hem till Sverige! Det skulle bli intressant, och inte var det väl att undra på, om det låg spänning i luften. Jag kände mig plötsligt som laddad med energi, och det kunde behövas, ty resan skulle inte bli enbart en nöjesresa.

Vi satte väckarklockan på ringning klockan tre nästa morgon. Det hade egentligen inte alls behövts, ty jag för min del hade inte sovit; trötthet och spänning arbetar förunderligt bra ihop ibland! En amerikansk missionär tog oss ner i sin lastbil till flygbolagets kontor, varifrån vi fortsatte ut till flygfältet med buss. Det var meningen att vi skulle starta klockan sju, men det plan vi skulle gå med hade fått något maskinfel och måste därför bytas till ett annat. Sådant går inte fort för kineser, och vi fick stå där på flygfältet och vänta i tre timmar. Givetvis var vi rätt tacksamma, då vi till sist fick gå ombord! Barn och bylten, väskor och vi själva stuvades så upp på planet, och vi var startklara. Vi hade amerikanska piloter på detta plan, och det kändes en smula säkrare än då vi for sträckan Peking—Nanking på ett överlastat kinesplan, med kinesiska piloter. Färden Shanghai—Hongkong var mycket angenäm, lite gungningar visserligen, men jag njöt för fullt, och på något mer än fem timmar var vi i Hongkong. Här måste vi nu börja från början igen med en del nödvändiga formaliteter; denna gång vände vi oss till det engelska flygbolaget, Brittish Royal Airforce. Vi hade bättre lycka här och efter att ha väntat i Hongkong endast fyra dagar fick vi plats på det engelska flyget. Dessa dagar bodde vi på Basel-missionens missionshem, en enastående vacker plats, där vi blevo mycket vänligt mottagna. Det var pastor Hannertz som ordnat för oss där.

Den 17 juni på morgonen lämnade vi så Hongkong, och nu först tyckte jag att det började kännas att vi verkligen var på hemväg! Biljett hade vi hela vägen ända till London, och om allt gick väl, skulle vi vara där inom 8—10 dagar. Vi fick en underbar färd i strålande klart väder, upp genom vita, vida molnfält bar det, det var som en dröm. Tänk, vad Guds ska-

Familjen Svenssons efter hemkomsten.

parehand är underbar! Över hav, över väldiga urskogar och stora floder i Franska Indo-Kina, ja, över en enastående omväxlande terräng bar färden, och efter åtta flygtimmar landade vi i Saigon, en stad på Franska Indo-Kinas sydkust. Där övernattade vi i ett hotell och fortsatte så igen tidigt nästa morgon. Denna dags färd skulle bli arbetsam, ty det var meningen att vi skulle ta hela sträckan Saigon—Calcutta på en dag. Det började också riktigt lovande, och vid middagstid landade vi i Rangoon i Burma, fick en god lunch på flygfältet och var inom en timma startklara igen. Nu skulle vi ta återstoden av färden till Calcutta. Men det gick inte så bra nu. Vi råkade komma rakt in i en tyfon, något ganska vanligt i dessa trakter i juni och juli. Stormen rasade, och ibland trodde jag att vinden skulle slita planet i stycken, eller att vingarna skulle ge vika, eller något annat hemskt. Ibland sjönk planet i luftgropar 200—300 fot, och det kändes kusligt. De modiga piloterna arbetade i två timmar för att komma igenom ovädret, men fick till sist ge upp och gå tillbaka till Rangoon igen. Både passagerare och besättning var genomtrötta, och vi såg med tacksamhet fram emot en väntande bädd någonstans i Rangoon. Flygplanet bjöd inte heller på några extra bekvämligheter, ett vanligt militärplan med långa kanfasbänkar utmed sidorna, vilket gjorde att sittplatserna inte var så värst bekväma, och man blev fort trött.

Framkomna till Rangoon för andra gången blev vi hänvisade plats för natten i ett engelskt militärläger. Min man fick ligga tillsammans med flygbesättningen, och jag och barnen fick bäddar i en annan del av lägret. Vår minsta pojke Lars-Gunnar fick nu plötsligt hög feber, upp till 40 grader; tydligen en förkylning. Det var oerhört svårt att kläda barnen lämpligt på denna färd, ty var gång vi kom ner på marken var det ju tropisk hetta, då man behövde minsta möjliga kläder, men så fort vi kom upp på 10,000 fots höjd, var det ju kyligt, och barnen blev därför lätt förkylda. Denna natt som jag så innerligt väl behövt få sova de timmar som återstod, innan en ny tidig morgonstart skulle ske, fick jag alltså inte sova en blund. Mitt i natten kom en stor svart hund inklivande till oss och nosade vid sängarna och gav både pojken och mig en duktig chock. Han såg hemsk ut där han tyst sprang omkring och nosade vid alla sängarna i månskenet. Utanför tassade nakna infödingsfötter natten igenom, och det var kusligt. Jag låg och höll lillens hand så gott jag kunde under myggnäten och försökte att lugna honom. Inte en dörr fanns det som man kunde stänga för att vara för sig själv. Nåja, jag bodde ju i ett militärläger och jag måste väl då vara modig, men nog var jag glad, då det blev tid att stiga upp! Lillen var fortfarande feberhet, då vi startade igen kiockan fem nästa morgon, men blev bättre under dagen. Det stormade och blåste fortfarande, då vi nu skulle göra ett nytt försök att ta oss igenom till Calcutta, men det gick i alla fall igenom den här gången, och efter sex nya flygtimmar var vi framme. Det var inte utan glädje vi tog emot meddelandet, att vi skulle få vänta några dagar, innan fortsatt flygmöjlighet till London kunde beredas. Nu skulle vi då sova och vila så mycket som möjligt under dessa dagar, vilket vi också gjorde.

Efter tre dagars väntan kom vår nya flyglägenhet i form av »the Brittish Overseas Airways» flygbåt. Ett jätteplan med fyra motorer, allting första klass och mycket komfortabelt. Denna gång startade vi alltså med vattnet som flygfält, en ny erfarenhet. Resan blev denna gång en njutning och ett stort nöje. På detta sätt flög vi över hela Indien, en färd på tio flygtimmar, och sent på kvällen landade vi i Karachi, en stad på Indiens västkust. Vi blev tagna till ett hotell, och som allt vårt bagage kom med, förstod vi, att vi igen skulle få byta plan och att nya väntans dagar förestod oss. Här skulle vi nu få vänta i tio långa, prövande heta dagar. Jag blev sjuk, fick hög feber och måste in på sjukhus. En korpulent gammal

Fru Margith i militärflygplan.

indisk dam blev min läkare, *mycket* snäll och rar, och två italienska, katolska nunnor, i stela stärkta dok och ett helt hav av kjolar, blev mina sköterskor. Hur de stod ut i hettan i denna klädsel kan jag aldrig förstå! Vanliga människor vändades ju i minsta möjliga klädedräkt. Men de *var* ovanliga! Karachi hade inte haft en sådan hetta på 35 år, sade infödingar, som bott där hela sitt liv. Emellertid fick jag den vård som var nödvändig och blev bättre och kunde efter några dagar vända tillbaka till hotellet, där vi bodde på flygbolagets bekostnad. Barnen kom helt högtidligt och hämtade hem mamma i en droska.

En av de första dagarna då jag kände mig lite bättre fick vi ett plötsligt meddelande per telefon att vi skulle vara färdiga på en timma, och då få nya flyglägenheter till London. Men vi skulle få gå på olika plan. Min man skulle ta de två största pojkarna och jag Lars-Gunnar, lillpojken. På grund av taxi-strejk gick min man miste om sitt plan, han skulle nämligen starta en timma före mig. Det var omöjligt att få en bil ut till flygfältet, och till sist sände bolaget en buss för att hämta mig och Lillen, och omkring klockan nio på kvällen lämnade vi Indien. Min man hade då fått löfte om ett annat plan redan nästa dag, och jag skulle så vara i London bara en dag före honom. Vi var så genomtrötta på Karachi och hettan

där, att vi med glädje tog vad som bjöds, men hade jag vetat att jag skulle gå från värre till värst, hade jag nog stannat några dagar till där jag var.

Igen ett engelskt militärflyg! Jag var den enda kvinnliga passageraren och vår minsta var enda barnet bland åtta engelska officerare — från korpraler till generaler — och två andra manliga. Komna så långt som till Irak landade vi i en liten ökenplats, Shaibah, som ligger just vid floderna Eufrats och Tigris' utlopp, och är den hetaste platsen i hela Asien. Vi landade här på natten, fick lite mat och skulle fortsätta igen omedelbart, då maskinskada upptäcktes. Ännu en gång blev vi tagna till ett engelskt militärläger där vi skulle stanna, tills planet var reparerat. Jag blev mycket vänligt behandlad av den engelska militären, fick bo i officerarnas läger, och allt gjordes för att det skulle bli så drägligt som möjligt för mig och pojken. Ändå var det nästan outhärdligt. En förfärlig hetta, över 40 grader i rummet på natten, i trots av en stor fläkt, som hölls i gång jämt, och ett ständigt korsdrag. Luften var brännhet. Lillen blev igen sjuk med hög feber, och jag själv orkade inte mycket mer än ligga. En läkare såg till oss, och två andra officerare, en general från Delhi och en major från södra Indien var idel hjälpsamhet mot min lilla feberheta pys och mig själv. Ungefär 35 förfärliga timmar måste vi vänta här. Inte var det underligt, om man drog en lättnadens suck, då vi på nytt satt i vårt plan och fick lämna denna heta gryta bakom oss.

Nu skulle det bara vara 18 timmar kvar till London, och alla passagerarna nickade glatt mot varandra då ännu en start låg bakom, och vi igen susade fram genom rymden. Från Shaibah till Kairo hade vi en mycket intressant och god resa. Över brännande öknar bar det, vi passerade Döda Havet, såg Jerusalem på litet avstånd, for en timmas tid utmed sydöstra kusten av Medelhavet, passerade Suez, som såg liten och ynklig ut från 10,000 fots höjd, och landade slutligen i Kairo. Nu skulle vi bara ha ett gott mål mat på flygfältets restaurang och sedan fortsätta. Men människors planer bli ofta helt annorlunda, än vad man tänkt; det hade vi då haft god erfarenhet av under denna resa. Det blev maskinskada ännu en gång, och så var det inget annat att göra än att följa med de andra till det hotell, där vi skulle stanna över en natt — eller skulle det bli mer? Alla kände vi oss ganska nöjda och hade bara en innerlig önskan, att det snart skulle bli sista gången

vi gick ut ur detta gamla plan. Ja, så var jag då i Kairo, utan pengar, med undantag av resechecker, som bara gick att växla i London, där jag ju skulle ha varit för länge sedan. Var fanns Folke och barnen? Ja, det lönade sig egentligen bra lite att försöka fundera på. I Kairo blev väntanstiden 26 timmar, och vi vågade knappt tro att det var sant, då bussen kom för att hämta oss ut till flygfältet. Emellertid satt vi snart på våra platser igen i vårt skröpliga plan, en ny start tog vid. Innan det blev fart på allvar, såg vi pyramiderna från ganska låg höjd. Denna sista vägsträcka var minst sagt kuslig. Jag hade hela tiden en känsla av att planet kunde gå sönder vilken minut som helst, och jag kände mig lycklig att få vila vid löftet som Gud gav redan vid början av denna färd: »Underneath are the everlasting arms.» Jag älskar den engelska översättningen av detta löfte, och särskilt under denna flygfärd var det en underbar hjälp för mig. I översättning till svenska blir det: »Därunder äro de eviga armarna», och jag visste innerst inne, att Gud skulle föra oss igenom hela vägen!

I Tripolis hade vi ännu en landning att göra. Denna gång upptäcktes verkligen ingen maskinskada, och vi kunde snart fortsätta igen. Nu for vi tvärs över Medelhavet in över Rhonedalen i Frankrike, över väldiga bergskedjor på 15.000 fots höjd, och slutligen på morgonen den 6 juli såg jag Englands kust. Snart nog var vi framme i Brighton, där vi skulle göra sista landningen med detta plan. Då vi gått ner, fick vi höra, att planet igen hade en svår maskinskada och att det ej kunde användas mer utan skulle skrotas ner. Inte var det underligt, om mitt hjärta var fullt av tacksamhet till Gud som fört oss igenom!

Brighton var inte London, vilket betydde att vi hade ännu en bit kvar, innan vi nådde bestämmelseorten. Först en halvtimmas bussfärd till en liten järnvägsstation, varifrån vi skulle ta tåg till London. Just som tåget sattes i rörelse kom jag inrusande på perrongen med lilla Lars-Gunnar på en arm och så mycket av handbagaget som jag orkade bära på den andra. På kom jag i alla fall, och en sittplats fick jag, tack vare den vänliga hjälpen av de gamla officerarna. Utan den hjälp de gav under hela denna långa, tröttsamma resa hade det många gånger blivit svårt.

Då tåget ångade in på den stora Paddington Station i London och jag såg den stora myllrande människomassan där, sjönk mitt mod igen. Nu var jag ensam om att söka att få ut allt

det tunga bagaget ur bagagevagnen, att klara min lilla gosse och allt annat och att få tag på en taxi. Hur jag klarade det, vet jag ännu inte, men jag fann slutligen mig själv placerad i en taxi med allt mitt bagage på väg till China Inland Mission. Jag var då så trött att allt var som en dimma, och jag hade bara en tanke, den att få komma till en plats där jag kunde få sova och vila. China Inland Mission hade dock ingen plats, utan jag fick fortsätta i min taxi över nästan halva London till the Elim Woodlands, där plats var ordnad. Och där på trappan stod — Folke! Han och pojkarna hade anlänt till London två dagar före mig efter en mycket god resa på en av dessa härliga flygmaskiner, som vi hade över Indien. Där fanns all möjlig komfort och lyx, och jag var glad, att de haft det gott efter de erfarenheter jag själv haft. Min man hade börjat att bli rätt ängslig för mig och vårt minsta barn och undrade mycket, var vi hamnat. Flygbolaget visste endast om att vårt plan haft maskinskada, men hade sedan ingenting hört av det. Vi beslöt emellertid att inte skilja på oss igen, utan även om vi skulle behöva vänta i London på ny lägenhet så skulle vi åtminstone komma fram till Sverige tillsammans. Vi hade hoppats få båt från England, men det var omöjligt. Alla platser var fullteckade till fram i slutet av augusti. Efter bara några dagar fick vi plats på en dansk skymaster till Köpenhamn, och i detta bekväma jätteplan tillryggalade vi så den sista luftsträckan på vår färd hem från Kina. Barnen hade varit enastående duktiga som »flygare» hela vägen, och flygplanet blev för dem som vilken bil, buss eller cykel som helst. Trötta, men mycket lyckliga anlände vi så till Köpenhamn, där vi, tillsammans med Svenssons, som vi träffat i London, hade en härlig middag, och på detta sätt firade vi så själva slutet av vår långa luftfärd. Denna flygresa var en erfarenhet som man är mycket glad åt och aldrig kommer att glömma, men på samma gång var vi nog mycket lyckliga över att den ligger bakom. Och som den röda tråden genom det hela ser jag detta: *Guds underbara nåd och hans aldrig upphörande omsorg om dem som hör honom till!*

Meddelanden.

I ett enskilt brev till mongolvänner i Stockholm skriver en av våra nyhemkomna missionärer fröken Frideborg Svensson följande, som nog tolkar mer än en av kamraternas känslor vid återkomsten till hemlandet:

Kära vänner i Herren!

Varmt tack för hjärtliga brev. Man blir nästan överväldigad av all kärlek, som möter oss från så många kära vänner här hemma. Tacka Er för att Ni varit med oss därute dessa år, kan vi inte. Vårt tack blir så fattigt och armt, men vi ber: »Gud, Du som sagt; vad I haven gjort mot en av mina minsta, det haven I gjort mot mig, välsigna rikligen våra kära vänner för allt vad de gjort för oss.»

Det är underbart att vara hemma. Det blev en väldig överraskning, när vi kom. Vi hade inte underrättat, så de våra visste inte ens, att vi var på resa hem. Glädjen att se mor och far och syskon igen går inte att beskriva. Det är en oändlig Guds nåd, att vi alla fått komma hem friska och duktiga och se våra kära en gång till. Far och mor har nog blivit lite äldre dessa år, och min lille-bror kände jag inte igen. Han var 14 år, när jag for, och nu är han stora karlen. Alla är friska och duktiga, och nog är detta bara Guds stora nåd.

I måndags var min bror Paul Georg med familj och jag och besökte Gerda Ollén. Det var *så* roligt att se Gerda igen och se, att hon såg så mycket duktigare ut nu än då vi skildes från henne i Peking. Inte för att hon lagt på hullet just något sen sist, men tröthetsdraget hade försvunnit, och hon verkade ganska pigg. Jag tycker, det är ett stort under, att Gerda kommit hem, så klen och svag som hon var så många gånger därute. Vi fröjdas med henne, att hon nu får vila ut hos sina kära. De bo på en väldigt vacker plats. Är det någonstädes man ska kunna vila upp sig, nog är det där.

Dagarna går så fort, man tänker inte på hur tiden svinner hän. Nu har vi varit hemma en månad, så nu börjar man liksom fatta, att det är verklighet och inte bara en dröm, att man trampar Sveriges jord igen. Det går inte att beskriva hur kärt det är att få se alla platser igen, där man gått och lekt som barn. Mer och mer tycker jag mig se hur stort det är att få vara född och uppväxt i ett land som vårt kära Sverige.

Grytinge 8 augusti 1946.

Frideborg Svensson.

Offentligt välkomstmöte för de nyhemkomna missionärerna anordnas söndagen den 15 september i Betesdakyrkan, Floragatan 8, Stockholm.

* *
*

Missonärskandidaterna *Edvin* och *Birgitta Bohlin*, *Paul Eriksson* och *Anna-Lisa Thorsell* avreste den 26 augusti till London. De tre förstnämnda kommer att genomgå en medicinsk kurs på Livingstone College i London och fröken Thorsell en kurs vid China Inland Mission Training Home för missionärer i London. Vi ville be, att de få vara inneslutna i våra missionsvänners hågkomst och förböner under vistelsen i England. Låt oss också bedja, att vägen snart må öppnas för dem ut till missionsfältet.

Influtna missionsgåvor.

Juli månad		*Januari—juli månader*	
1945	1946	1945	1946
2.397: 47	2.756: 31 *	51.617: 01	48.571: 29 **

*) Därav till hem- och utresor 70: —.
**) Därav till hem- och utresor 1.514: —.

Redovisning.

Forts.

Nr 516 K. H., Byvattnet 5 kr; nr 517 E. P., Karlshamn 3 kr; nr 518 H. L., Lyckås gård 10 kr; nr 519 H. J., Mjölby 10 kr; nr 520 E. J., Smål. Taberg 15 kr; nr 521 E. J, Skärblacka 3 kr; nr 522 J. C., Älvsbyn 8 kr; nr 523 B. C., Örebro 23 kr; nr 524 O. S., Sandarna 21 kr; nr 525 M. o. J. T., Ystad 10 kr; nr 526 Eslövs D. U. F., gm. A. H. 100 kr; nr 527 L. P., Görviksjön 10 kr; nr 528 Onämnd 15 kr; nr 529 H. A., Göteborg 8 kr; nr 530 J. H., Kinna 5 kr; nr 531 E. G., Lidköping 3 kr; nr 532 H. J., Ronneby 8 kr; nr 533 E. P., Umeå 3 kr; nr 534 S. R., Stockholm 1 kr; nr 535 E. N., Oskarshamn 25 kr; onämnd 5 kr; nr 536 S. S., Stockholm 10 kr; M. B—k, Fors st. 5 kr; nr 537 »Anon» Hälsingborg 50 kr; nr 538 H. B., Kristinehamn 5 kr; nr 539 S. R., Norrköping 3 kr; nr 540 A. T., Sundsvall 5 kr; nr 541 H. H., Uppsala 3 kr; nr 542 E. H., Stockholm 50 kr; nr 543 A. H., Stockholm 5 kr; M. J., Kilafors till hem- och utresor 5 kr; nr 544 R. B., Enviken 3 kr; nr 545 A. E., Gislaved 5 kr; nr 546 E. W., Göteborg 10 kr; nr 547 M. S., Karlstad 12 kr;

nr 548 O. A., Kvidinge 3 kr; nr 549 G. S., Runhällen 5 kr; nr 550 A. T., Skara 100 kr; nr 551 K. N., Sunne 1 kr; nr 552 M. L., Sävar 3 kr; nr 553 A. W., Sala 5 kr; nr 554 M. J., Växjö 3 kr; nr 555 K. R. G., Örebro 5 kr; nr 556 J. O. E., Stockholm 3 kr; nr 557 Onämnd 5 kr; nr 558 G. L., Hidingebro 9 kr; nr 559 I. E., Fjugesta 3 kr; nr 560 E. H., Hönön 50 kr; nr 561 K. L., Borås 20 kr; nr 562 A. K., Degerfors 2 kr; nr 563 E. S., Falkenberg 5 kr; nr 564 H. H., Karlskrona 3 kr; nr 565 E. W., Mönsterås 3 kr; nr 566 T. Z., Mölndal 8 kr; nr 567 E. S., Oskarshamn 20 kr; nr 568 J. E. B., Skuttunge 2 kr; nr 569 M. F., Skellefteå 8 kr; nr 570 H. H., Ödenäs 1 kr; nr 571 E. F., Nockeby 3 kr; nr 572 A. M. o. W. J., Kjula 10 kr; Kollekt vid syföreningen i Stockholm 24: 50; A. F., Stockholm 8 kr; T. K., Ulriksdal 5 kr; nr 573 A. K. A., Hönön 13 kr; Kollekt vid kvällssyfören. i Stockholm 8: 50; nr 574 I. L, Falun 3 kr; nr 575 E. I., Mölndal 10 kr; Onämnd, Ronneby till hem- och utresor 5 kr; nr 576 S. N., Pålsboda 8 kr; nr 577 R. W., Sävedalen 3 kr; nr 578 S. P., Skänninge 3 kr; nr 579 A. K., Virserum 5 kr; nr 580 E. H., Ängelholm 8 kr; nr 581 E. P., Kallinge 20 kr; nr 582 N. P., Hörby 5 kr; nr 583 E. S., Töllsjö 2 kr; nr 584 R. J., Tierp till G. Olléns underhåll 10 kr; nr 585 A. A., Ljusfors 5 kr; nr 586 A. H., Bidalite 1 kr; nr 587 E. A. F., Göteborg 2 kr; nr 588 S. E., Hjo 10 kr; nr 589 A. J., Jönköping 2 kr; nr 590 H. O., Lovene 60 kr; nr 591 L. H., Mullsjö 5 kr; nr 592 S. N., Vejbystrand 10 kr; nr 593 K. A. A., Söderköping 3 kr; nr 594 A. P., Söderhamn 2 kr; nr 595 E. W., Vinmerby 9 kr; nr 596 I. L., Uppsala 5 kr; nr 597 Ope Missionsförsaml. gm. E. V. P., till M. o. F. Perssons underhåll 50 kr.

Summa kronor 8 280: 91.

FEBRUARI MÅNAD.

K.M.A:s Stockholm, pensionskassa till G. Ollén för febr. 143: 75; nr 598 S. A., Borås 14 kr; nr 599 Mongolvänner i Arild gm H. S. 90 kr; nr 600 Allerums missionsförening gm J. P. 150 kr; nr 601 J. S., Dannike 5 kr; nr 602 E. L., Borås 5 kr; nr 603 gm D. S., Blidsberg: H. S. 5 kr; R. J. 3 kr; A. B. 2 kr; nr 604 S. N., Finspång 8 kr; nr 605 A. A., Norrahammar 20 kr; nr 606 G. L, Malmbäck 3 kr; nr 607 E. Ö., Norrtälje 5 kr; nr 608 T. S., Skillingaryd 5 kr; nr 609 A. P., Uppsala 60 kr; nr 610 G. F., Stockholm 5 kr; nr 611 O. G., Arvika 1 kr; nr 612 A. P., Borlänge 6 kr; nr 613 E. A., Degerfors 6 kr; nr 614 A. o. H. N., Göteborg till hem- och utresor 10 kr; nr 615 H. L., Göteborg 3 kr; nr 616 I. P., Gällstad 5 kr; nr 617 J. Å., Halmstad 8 kr; nr 618 E. H., Kristianstad 10 kr; nr 619 H. S., Kattarp 1 kr; nr 620 V. K., Stora Ved 3 kr; nr 621 M. R., Sävedalen 5 kr; nr 622 L. J., Styrsö 5 kr; nr 623 E. M., Töftedal 5 kr; nr 624 N. L. N., Trolleholm 3 kr; nr 625 H. N., Ullånger 3 kr; nr 626 E. E., Stockholm till hem- och utresor 50 kr; nr 627 I. P., Bromsten 8 kr; H. Å-g Stuvsta till G. Olléns underhåll 20 kr; nr 628 I. A., Hovslätt spbm 20 kr; nr 629 J. L., Hovslätt 10 kr; nr 630 H. S., Sala 6 kr; nr 631 I. P., Berghem 3 kr; nr 632 A. F., Gävle 5 kr; nr 633 C. G. M., Jönköping 8 kr; nr 634 A. L., Kalix 3 kr; nr 635 A. A., Kåge 10 kr; nr 636 Restlikv. från Aug. Anderssons dödsbo av år 1938 gm J. J., Kvidinge 10 kr; nr 637 A. L., Lundsbrunn 10 kr; nr 638 A. Ö., Mörbylånga 4 kr; nr 639 E. R., Råneå 8 kr; nr 640 H. Å., Ronneby 8 kr; nr 641 I. S. o. E. N., Borgholm 5 kr; nr 642 A. J., gm A. K., Stensjön 5 kr; E. J-n, Stehag 8 kr; nr 643 J. A., Örebro 1 kr; nr 644 H. W., Stockholm 4 kr; nr 645 L. L., Klutmark 4 kr; nr 646 A. L.,

Kilafors 2 kr; nr 647 F. K., Kalmar 5 kr; nr 648 E. S., Falköping 3 kr; nr 649 F. J., Strålsnäs 4 kr; nr 650 H. A., Bottnaryd 3 kr; nr 651 A. M., Göteborg 8 kr; nr 652 H. S., Stockholm 3 kr; nr 653 S. W., Askersund 3 kr; nr 654 "Vänner i Fridene" 163 kr; nr 655 E. L., Borås 3 kr; nr 656 A. S., Göteborg 6 kr; nr 657 A. S., Falköping 5 kr; nr 658 E. V., Finspång 8 kr; nr 659 H. S., Hässleholm 2: 50; nr 660 M. P., Jönköping 2 kr; S. L., Hedemora 3 kr; nr 661 H. O., Ljusfors 2 kr; nr 662 F. B., Skellefteå 100 kr; nr 663 Boeryds syfören. spbm gm E. J., Smål. Taberg 50 kr; nr 664 Sanda Kyrkliga Ungdomskrets 10 kr; nr 665 I. Ö., Trelleborg 8 kr; nr 666 E. P., Stockholm 2 kr; nr 667 R. O., Stockholm 25 kr; H. S., Diö 1 kr; nr 668 R. K., Borgviksbruk 3 kr; nr 669 E. H., Göteborg 8 kr; nr 670 M. H., Hälsingborg till Håbbitos underhåll 125 kr; nr 671 E. N., Jönköping 3 kr; nr 672 E. A., Karbenning 3 kr; nr 673 J. D. O., Kalmar 10 kr; nr 674 I. S., Kulladal 8 kr; nr 675 L. Å., Lösen 8 kr; nr 676 U. A., Offerdal 4 kr; nr 677 D. F., Stöcksjö 1 kr; nr 678 G. B., Sundsvall 3 kr; nr 679 E. L., Sundsvall 8 kr; nr 680 F. L., Trädet 10 kr; nr 681 E. V., Örebro 3 kr; nr 682 A. G., Stockholm 10 kr; nr 683 E. L., Stockholm 5 kr; nr 684 A. S., Stockholm 3 kr; nr 685 W. J. B. Ö., Traneberg 3 kr; nr 686 A. S., Enskede 3 kr; Onämnd, Stockholm, (1 obl. av år 1936) 50 kr; Kollekt från L.M.F:s möte i Landskrona gm E. B., 15: 50; nr 687 A. E., Alingsås till utresorna 200 kr; nr 688 A. H., Finspång 3 kr; nr 689 E. W., Göteborg 10 kr; nr 690 A. E., Järpen gm G. A. 15 kr; nr 691 E. S., Jönköping 3 kr; nr 692 Hj. B., Jönköping 3 kr; nr 693 K.F.U.K., Klippan, spbm och kollekt vid Elsa Skallsjös besök 140 kr; nr 694 H. F., Kåge till hem- och utresor 12 kr; nr 695 A. B., Kilafors 2 kr; nr 696 J. A. A., Lidköping 10 kr; nr 697 E. S., Odensbacken 3 kr; nr 698 A. B., Skutskär 3 kr; nr 699 A. o. H. A., Trollenäs 3 kr; nr 700 H. A., Ystad 2 kr; nr 701 H. A , Stockholm 3 kr; nr 702 O. O., Latorpsbruk 15 kr; nr 703 A. J., Borås 3 kr; nr 704 Vänner gm A. A., Borgstena 8 kr; nr 705 E. K., Gävunda 15 kr; nr 706 A. K., Hjortkvarn 3 kr; nr 707 M. E., Kilafors 3 kr; nr 708 V. S., Motala 8 kr; nr 709 J. D., Orsa 8 kr; nr 710 G. E., Rögle 3 kr; nr 711 A. N., Skara 2 kr; nr 712 K. S., Sandhamn 13 kr; nr 713 H. A. B., Trelleborg 30 kr; nr 714 A. R. Vinslöv 5 kr; nr 715 C. J., Höglandstorget 5 kr; nr 716 S. K., Stockholm 3 kr; Kollekter och gåvor gm E. Skallsjö: Kvidinge 110 kr, Gryttinge 42 kr, d:o resebidrag 10 kr, Billeberga 50 kr, Görslöv 20 kr, Trelleborg 126: 33, d:o gåva 10 kr, d:o 30 kr, Ystad 55: 37, Lund 165: 21, Kristianstad 55 kr, S. A. spbm 16: 50, Onämnd till A. o. S. Marthinsons privat 20 kr, Knislinge 100 kr, Tyringe 170 kr, Vittsjö 113: 86; nr 717 G. S., Trekanten 3 kr; nr 718 B. C., gm R. B., Överum 3 kr; nr 719 N. N., Bjuv 25 kr; nr 720 E. A., Borås 20 kr; nr 721 E. L., Eskilstuna 8 kr; nr 722 K. H., Falköping 2 kr; nr 723 H. A., Gånghester 5 kr; nr 724 C. F., Hälsingborg 30 kr; nr 725 E. G. P., Kvidinge 10 kr; nr 726 A. B., Lund 3 kr; nr 727 E. L., Malung 3 kr; nr 728 M. J., Norrtälje 5 kr; nr 729 Mongolgruppen i Strömsund gm V. E., 20 kr; nr 730 Mongolgruppen i Trelleborg 10 kr; nr 731 E. S., Stockholm 12 kr; nr 732 E. S., Stockholm 5 kr; nr 733 I. A., Stockholm 3 kr; nr 734 A. B., Fotskäl 3 kr; nr 735 M. P., Halmstad 5 kr; nr 736 A. R., Käringberget 25 kr; nr 737 "Ett tack" B. E. 20 kr; nr 738 U. A., Offerdal 3 kr; Kollekt vid syföreningen i Stockholm 23: 05; nr 739 R. S., Angerdshestra 8 kr; nr 740 A. V., Adelöv 3 kr; nr 741 K. N., Eskilstuna 10 kr; nr 742 O. E. G., Huskvarna 8 kr; nr 743 S. A., Jonstorp 8 kr; nr 744 R. J., Johannishus 5 kr; nr 745 L. H., Klågerup till Elsa Bengtssons utresa 15

kr; nr 746 J. L., Lister Mjällby 20 kr; nr 747 M. E., Smål. Taberg 75 kr; nr 748 L. J., Sparrsätra 5 kr; nr 749 M. L., Sölvesborg 3 kr; nr 750 H. H., Örnsköldsvik 8 kr; nr 751 A. J., Trädet 2 kr; Kollekt vid kvällssyföreningen 6: 25; nr 752 "R. 434" 200 kr; nr 753 S. J., Borås 10 kr; nr 754 A. N., Dyrön 3 kr; nr 755 E. W., Linköping 3 kr; O. W., Hudiksvall 3 kr; nr 756 M. E., Saltsjö Bo 10 kr; nr 757 H. H., Åby 20 kr; nr 758 E. N. Rockneby 5 kr; nr 759 D. M., Gävle 3 kr; nr 760 Kyrkgrands missionssyförening Delsbo gm E. R., 75 kr; nr 761 E. N., Landskrona 100 kr; nr 762 B. P., Mjäldrunga 10 kr; nr 763 A. J., Målsryd 20 kr; nr 764 R. S., Nye 5 kr; nr 765 B. N., Tärnaby 15 kr; nr 766 O. R., Tyringe 25 kr; nr 767 B. A., Tidaholm 3 kr; nr 768 A. S., Västerås 5 kr; nr 769 C. G. W., Åtorp 5 kr; nr 770 F. J. o. R. D., gm R. D., Örkelljunga till hem- och utresor 10 kr; nr 771 A. E., Sala 5 kr; 726, Degerfors 2 kr; nr 772 E. H., Gate 8 kr; nr 773 H. K., Katrineholm 3 kr; nr 774 H. E., Nora 10 kr; nr 775 K. E., Lannabruk 9 kr; nr 776 M. J., Uppsala till hem- och utresor 100 kr; nr 777 A. L., Örnsköldsvik 10 kr; A. H., Stockholm 1 kr; B. D. spbm 16 kr, A. K. d:o 19 kr; nr 778 A. N., Teckomatorp 3 kr; nr 779 T. B., Klippan 2 kr; nr 780 M. A., Avesta 1 kr; nr 781 K. M., Börstig 5 kr; I. B., Tumba 6 kr; nr 782 H. N., Katrineholm 7 kr; nr 783 H. R., Ystad 5 kr; nr 784 A. W. S., Hälsingborg 200 kr; nr 785 R. A., Angerdshestra 30 kr; nr 786 G. A. W., Tärnsjö 8 kr; nr 787 L. K., Göteborg 18 kr; A. A., Stockholm 2 kr; nr 788 A. S., Lauker 5 kr; nr 789 K. H., S. Sandby 5 kr; nr 790 O. S., Spjelkö 5 kr; nr 791 S. O., Tingsdal 15 kr; nr 792 I. H., Djursholm 3 kr; Insamlat gm Joel Eriksson: A. E., Tärnsjö 20 kr, R. L., Uppsala spbm 25 kr, A. B., Uppsala 5 kr, O. o. K. S., Trelleborg 100 kr, A. E., Tärnsjö 10 kr; nr 793 G. P., Huddungeby 10 kr; E. N., Mjöhult 10 kr; nr 794 M. E. Östersund gm U. A. 5 kr; nr 795 H. L., Åstorp 10 kr; nr 796 R. N., Lidingö 8 kr; nr 797 E. J., Huddungeby 35 kr; nr 798 L. J., Söderköping 3 kr; nr 799 B. A., Borås 10 kr; nr 800 S. J., Gråstorp 8 kr; nr 801 Th. L., Uppsala 8 kr; nr 802 D. R., Alingsås 30 kr; nr 803 C. L., Bankeryd 3 kr; nr 804 A P., Borås 3 kr; nr 805 M. J., Larv 3 kr; nr 806 H. P., Tving 3 kr; nr 807 A. H., Stehag 2 kr; nr 808 L. C., Mariefred 15 kr; A. G., Uppsala 5 kr; M. M., Stockholm 25 kr; S. B., Alunda 7 kr; nr 809 I. R., Uppsala 5 kr; nr 810 J. J., Navestabro 3 kr; Kollekter gm Elsa Skallsjö: Säter 23: 05, Hedemora 65: 34, Borlänge Syförening 21: 70, Halvars 26: 68, Kvarnsveden 14: 45; nr 811 M. A., Äppelviken 10 kr; nr 812 G. B., Kvarnlyckan 3 kr; M. N., Göteborg 13 kr; nr 813 M. J., Eksjö 25 kr; nr 814 S. H., Järnboås 3 kr; nr 815 D. K., Motala verkst. 1 kr; nr 816 F. E., Storsjö 4 kr; nr 817 R. S., Vansbro 8 kr; nr 818 E. S., Sorsele 10 kr; nr 819, Äspereds Missions- och Ungdomsfören. 130 kr; A. S., 2: 50; Mongolvän 7: 50; Kollekt vid syföreningen i Stockholm 19: 55; M. D-g, Stockholm mars—april 10 kr; nr 820 G. A., Göteborg 10 kr; nr 821 B. T. L., Norrköping 1.000 kr; nr 822 G. T., Röke 3 kr; nr 823 gm A. B., Åsarp: A. J., 3 kr, E. J., 3 kr, H. E., 3 kr, M. L., 3 kr, E. N., 3 kr, N. B., 3 kr, M. A., 3 kr, A. B., 4 kr; nr 824 H. B., Mölnbo 10 kr; nr 825 A. G., Stockholm 10 kr, nr 826 K. A., Folkärna 75 kr; nr 827 Arilds Missionsfören. gm A. W. N., 50 kr; nr 828 V. H., Lidköping 8 kr; nr 829 E. R., Folkärna 3 kr; nr 830 A. J., Eksjö 3 kr; nr 831 R. O., Vänersborg 2 kr; Kollekt vid kvällssyföreningen i Stockholm 5 kr; nr 832 S. B., Stockholm 3 kr; nr 833 M. J., Storsjö 5 kr; nr 834 S. T., Mulseryd 3 kr; nr 835 B. A., Kilafors 15 kr.

Summa Kronor 6.790: 19.

MARS MÅNAD.

Nr 836 F. B., Kalix 4: —; K.M.A:s pensionskassa till G. Ollén 143: 75; nr 837 E. F., Allerum 5: —; nr 838 M. S., Strängnäs 10: —; nr 839 A. F., Bogla 10: —; nr 840 A. o. M. M., Borås till Folke och Margith Perssons hemresa 40: —; nr 841 Mongolgruppen i Borås till d:o gm A. M. 53: —; nr 842 Mongolvännerna i Åtvidaberg gm J. H. 34: —; nr 843 Fr. D., Åtvidaberg 30: —; nr 844 E. J., Ljung 8: —; nr 845 R. A., Ljung 4: —; nr 846 S. H., Karlskrona 12: —; nr 847 E. F., Stockholm 3: —; nr 848 H. S., Hässleholm 2: 50; Onämnd, Födelsedagsgåva 28/2 30: —; nr 849 E. L., Sunne 5: —; nr 850 Chhindwara-kretsen gm M. A., Mölndal 400: —; nr 851 Mongolgruppen i Jonstorp gm H. M. O., 70: —; Okänd, Hörby till hem- och utresor 10: —; nr 852 G. A., Kalmar 5: —; nr 853 N. W., Hönön 3: —; nr 854 H. O., Sundbyberg 10: —; nr 855 I. H., Malmö 10: —; nr 856 M. O., Dala-Järna 3: —; nr 857 M.-L., Örebro 3: —; L. L., Göteborg 100: —; L. H., Helenelund 48: —; nr 858 H. F., Pålgård 6: —; nr 859 E. T., Norrtälje 8: —; nr 860 K. A., Dala-Järna 5: —; nr 861 J. N., Kalmar 50: —; nr 862 M. J., Vollsjö 100: —; nr 863 E. A., Söderköping 3: —; nr 864 K. K., Undersåker 6: —; nr 865 A. B., Stockholm 8: —; nr 866 M. J., Hälsingborg 18: —; »Herrens» 50: —; nr 867 Onämnd 8: —; nr 868 C. A. A., Borås 3: —; nr 869 E. A. Borgholm 3: —; nr 870 A. M., Bromölla 200: —; nr 871 Floby Missionsförsamlings Juniorförening 100: —; nr 872 J. L., Falköping 3: —; nr 873 E. P., Göteborg 8: —; nr 874 L. A., Göteborg 50: —; nr 875 L. M. E., Lillebyn 10: —; nr 876 H. B., Norrtälje 8: —; nr 877 M. P., Skänninge 3: —; nr 878 H. L., Stenkullen 5: —; nr 879 M. B., Sala 3: —; nr 880 G. N., Smål. Stenar 8: —; nr 881 H. B., Örebro 8: —; nr 882 »C. E. T.», 50: —; nr 883 K. G., Stockholm 5: —; nr 884 A. R., Stockholm 5: —; nr 885 A. G., Stockholm 10: —; nr 886 A. Å., Strövelstorp 10: —; nr 887 H. Å., Strövelstorp 10: —; nr 888 M. R., Hohög 3: —; nr 889 S. A., Torstunaby 10: —; nr 890 A. A., Arvika 5: —; E. L., Blikstorp 2: —; T. L., Diö 2: —; nr 891 M. E., Delsbo 3: —; nr 892 E. F., Finspång 3: —; nr 893 A. M., Karlshamn 5: —; nr 894 L. H., Klågerup till Elsa Bengtssons utresa 15: —; nr 895 V. M., Kräbbleboda 2: 50; nr 896 E. L., Norrtälje 5: —; Hj. B., N. Strömfors 2: —; nr 897 H. N., Norrlimsta 3: —; nr 898 C. B., Rimbo 8: —; nr 899 S. P., Sm. St., till Frideborg Svenssons underhåll 5: —; A. J., Skellefteå 2: —; nr 900 H. N., Skellefteå 20: —; nr 901 E. B., Tärnaby 8: —; nr 902 E. L., Uddevalla 3: —; E. A., Örebro 2: —; L. M., Öjervik 2: —; nr 903 M. L. V., Stockholm 10: —; nr 904 H. B., Traneberg 5: —; nr 905 I. T., Karlstad 3: —; nr 906 J. G., Arvika 8: —; nr 907 M. O., Allerum 1: —; nr 908 E. L., Billeberga 7: —; nr 909 Systr. L., Tidaholm 30: —; nr 910 E. N., Bjästa 3: —; nr 911 E. O., Floby 3: —; nr 912 E. A., Finspång 3: —; nr 913 N. M., Glimåkra till bibeldelar 10: —; nr 914 E. E., Göteborg 2: —; nr 915 P. G. P., Holmsund 1: —; nr 916 O. L., Hälsingborg 3: —; nr 917 H. E., Järpås 2: —; nr 918 Föreningen Församlingsvård Jonstorp gm G. G. 100: —; nr 919 M. S., Klevshult 5: —; nr 920 A. C., Lövstabruk 5: —; nr 921 B. L., Ledbergskulle 3: —; nr 922 V. J., Nårunga till hem- och utresor 40: —; nr 923 J. L., Norr-Edsbyn 3: —; nr 924 H. A., Odensberg 15: —; nr 925 A. R., Söderhamn 10: —; nr 926 L. E., Stenkullen 2: —; nr 927 A. V., Stöpafors 3: —; nr 928 A. B., Vetlanda 2: —; nr 929 G. K., Ånge 3: —; nr 930 H. A., Älvsjö 8: —; nr 931 A. F., Danderyd 2: —; nr 932 E. W., Österskär 10: —; nr 933 »Två systrar», Karlskrona 100: —; nr 934 I. A., Slutarp 11: —; nr 935

R. N., Alvesta 15: —; nr 936 H. M., Eskilstuna 5: —; nr 937 F. M., Göteborg 10: —; nr 938 H. J., Herrljunga 3: —; nr 939 E. H., Herrljunga 5: —; nr 940 J. A., Jönköping 2: —; nr 941 A. L., Luleå 3: —; nr 942 E. E., Malmö 8: —; nr 943 I. J., Norrköping 50: —; nr 944 E. H., Norrköping 10: —; nr 945 T. D., Nässjö 10: —; nr 946 A. R., Tärnsjö 2: —; nr 947 A. J., Visby 10: —; A. H., Björneborg 2: —; nr 948 A. D., Kristdala till hem- och utresor 200: —; nr 949 För Hanna Nilssons dödsbo gm H. J., 100: —; E. D., Hökerum till hem och utresor 10: —; nr 950 I. M., Siringe 8: —; nr 951 A. H., Grimsmåla 5: —; nr 952 A. L., St. Levene 10: —; nr 953 Vänner i Arvesund gm M. E. 23: —; nr 954 S. S., Eksjö 8: —; nr 955 M. J., Karlskoga 3: —; nr 956 P. V., Docksta 5: —; nr 957 V. N., Kåge 2: —; nr 958 O. B., Hönön 10: —; nr 959 H. O., Saleboda 10: —; nr 960 K. E. B., Västerås 2: —; nr 960 Kollekt vid middagssyföreningen i Stockholm till Frideborg Svenssons underhåll 14: 50; B. J., Djursholm 3: —; nr 961 E. L., Lund 2: —; nr 962 K. G. S., Östersund 10: —; nr 963 M. N., Asmundtorp 8: —; nr 964 E. S., Järvsö 2: —; nr 965 L. J., Norrtälje 1: —; nr 966 A. B., Bromölla 6: —; nr 967 N. S., Jönköping 8: —; nr 968 M. L., Borås 8: —; nr 969 H. M., Vinslöv 3: —; nr 970 B. P., Föllinge 3: —; nr 971 I. P., Spånga 23: —; nr 972 H. K., Lenhovda 15: —; nr 973 C. J. H., Södertälje 25: —; nr 974 E. L., Ängby 25: —; nr 975 N. O., Kungsör 5: —; nr 976 E. A., Jönköping 10: —; nr 977 L. C., Äppelviken 12: —; nr 978 F. P., Gardvik 3: —; nr 979 A. Y., Krylbo 3: —; nr 980 E. J., Mellansel 5: —; nr 981 S. G., Knivsta 10: —; nr 982 E. C., Råsboda 10: —; Kollekt vid kvällssyföreningen i Stockholm 9: 35; E. H., Ronneby 3: —; nr 983 K. H., Tågarp till missionärernas underhåll 20: —; nr 984 E. R., Höganäs till P. G. Svenssons underhåll 40: —; nr 985 A. U., Haparanda 2: —; O. D., Stockholm 5: —; Kollekt vid ungdomsmöte å exp. den 16/3 52: 05; nr 986 S. M., Borgstena 5: —; nr 987 E. C., Forshult 10: —; nr 988 A. I., Vansbro 5: —; J. L., Sm. Stenar 3: —; nr 989 C. G. S., Jönköping 3: —; nr 990 S. P., Skromberga 18: —; nr 991 H. D., Mölnbo 50: —; nr 992 J. P., Råå 5: —; A. E., Boden 2: —; nr 993 N. J., Rådom 10: —; nr 994 A. H., Orsa till hem- och utresor 5: —; nr 995 E. E., Norrköping 3: —; nr 996 C. S., Höganäs 3: —; nr 997 H. L., Gävle 3: —; nr 998 H. S., Växjö 10: —; nr 999 D. U. F. gm J. L., Medle 100: —; nr 1000 A. J., Tyringe 3: —; nr 1001 N. R., Huskvarna 3: —; nr 1002 B. O., Viksjöfors 3: —; nr 1003 E. H., Hönön 50: —; nr 1004 A. G., Karlskrona 5: —; nr 1005 O. K., Forshaga 10: —; nr 1006 K. A., Lindesberg 5: —; nr 1007 R. W., Göteborg »spb 906» 10: —; nr 1008 gm d:o A. E. 3: —; nr 1009 S. F. 3: —; H. K., Rockneby 2: —; nr 1010 O. L., Skellefteå 4: —; nr 1010 b E. E., Jönköping 3: —; nr 1011 N. Å., Kåge 10: —; nr 1012 H. P., Lindesberg 10: —; nr 1013 H. S., Piteå 5: —; nr 1014 A. P., Slutarp 10: —; nr 1015 E. S., Sjöbo till P. G. Svenssons underhåll 3: —; nr 1016 V. J., Haparanda 3: —; nr 1017 S. K., Mortorp 3: —; nr 1018 S. O., Skärvången 52: —; B. M., Vålådalen 0: 50; nr 1019 E. B., Sandhamn 8: —; nr 1021 H. L., Lundsbrunn 5: —; nr 1022 E. J., Dalby 10: —; nr 1023 Hans, Astrid o. Anders' missionsspb gm H. J., Finspång 18: —; nr 1024 O. P., Askersund 5: —; nr 1025 E. S., Vallåkra 10: —; nr 1026 A. V., Gamleby 3: —; nr 1027 A. E., Fredriksfors 3: —; nr 1028 N. L., Umgransele 3: —; nr 1029 B. B., Lännäs 3: —; nr 1030 C. J., Rossön till hem- och utresor 8: —; nr 1031 E. B., Nälden 1: —; nr 1032 E. N., Jönköping till Vivan Almquist 50: —; nr 1033 E. J., Forserum 3: —; nr 1034 M. S.,

St. Ved 8: —; nr 1035 Ask-Gryttinge Mongolvänner till hem- och utresor 110: —; nr 1036 M. L., Nettrabyhamn 6: —; I. J., Blidsberg gm D. S. 8: —; »I st. för bl. vid A. M:s bår, Arvika» 5: —; nr 1037 »M. W.» gm L. W., Stockholm 550: —; nr 1038 N. L., Malmö 10: —; nr 1039 L. N., Eskilstuna 5: —; nr 1040 A. L., Stockholm 8: —; nr 1041 S. L., Karlstad 98: —; nr 1042 A. E. H., Stockholm 5: —; nr 1043 E. O., Gökhem »Tackoffer» 10: —; nr 1044 A. J:s sterbhus spbm 17: 35; nr 1045 M. N., Malmö 5: —; nr 1046 T. S.-R., Jämtl. Änge 3: —; nr 1047 U. A., Offerdal 6: —; nr 1048 L. F. P., Orrbyn 6: —; nr 1049 gm d:o Församlingen i Orrbyn 10: —; nr 1050 H. A., Ljusfors 3: —; nr 1051 A. O., Jämtön 10: —; nr 1052 A. L., Skövde 3: —; nr 1053 S. W., Borås 2: —; nr 1054 H. P., Gubbhögen 2: —, nr 1055 T. H., Östadkulle 10: —; nr 1056 O. J., Järle 8: —; nr 1057 J. v. M., Stockholm 15: —; nr 1058 S. A., Torstunaby 25: —; nr 1059 E. J., Lövberga 3: —; nr 1060 H. S., Asklanda 3: —; nr 1061 S. S., Öskeviksby 10: —; nr 1062 H. R., Stockholm spbm 39: 40; nr 1063 Mongolmissionskretsen i Ätvidaberg gm J. H. 20: —; nr 1064 S. R., Ystad 15: —; nr 1065 J. E., Aspen 5: —; nr 1066 Håknäs Missionsförenings »Mongolafton» gm S. H. 55: —; nr 1067 A. B., Malmö 10: —; nr 1068 G. E. L., Gamla Uppsala 1: —; nr 1069 B. N., Lomma 10: —; nr 1070 I. L., Göteborg 3: —; nr 1071 E. N., Vårgårda 3: —; nr 1072 A. K., Långedrag 1: —; nr 1073 D. M., Arvika 6: —; Kollekter och gåvor gm Edv. Bohlin: Mongolvännerna i Knista, spbtömning 108: 30, Kollekt i Brotorps missionshus 53: —, Knista kyrka 13: 25, Gropens missionshus 25: 59, Sörby 30: 70, Fjugesta missionskyrka 16: 90, Mullhyttemo missionshus 11: —, Bäckalunds 54: 20, Lanna 24: 50; nr 1074 I st. för bl. vid fru Agnes Görslanders bår, Bredaryd gm E. Bohlin 14: —; nr 1075 K. R., Råsboda 8: —; nr 1076 E. W., Köpmanholmen 4: —; nr 1077 Mongolvännerna i Borås till Svea Marthinsons underhåll gm E. o. K. R. 510: —; nr 1078 Mongolgruppen i Höganäs gm E. R. 50: —; nr 1079 J. F., Hälsingborg 20: —; nr 1080 A. H., Tenhult 10: —; nr 1081 I. N., Ulriksfors 3: —; nr 1082 H. S., Frykåsen 2: —; K.M.A:s pensionskassa till G. Ollén 143: 75; Kollekt vid kvällssyföreningen i Stockholm 6: 25.

Summa Kronor 6.273: 84.

Forts.

Varmt tack till varje givare.

Där törnsnår nu finnas skola cypresser växa upp, och där nässlor stå skall myrten uppväxa. Och detta skall bliva Herren till ära och ett evigt tecken, som ej skall plånas ut. Jes. 55: 13.

Ljusglimtar från Mongoliet

— 27:de årgången —

ORGAN FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN.

Redaktör: *J. M. Ollén.* Ansvarig utgivare: *Magnus Havermark.*

Prenumerationspris kr. 2: — per år.

Prenumeration direkt genom expeditionen, Brunnsgatan 4, Stockholm.

Tel. 10 62 05. Postgironummer 51015.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1946

78249

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 10	EXPEDITION: Brunnsgatan 4, Stockholm	Okt. 1946

Inför ett nytt prov.

Vid olika tillfällen ha svenska missionsledare skickat oss vänliga hälsningar.

En aktad ledare för ett av våra största missionssällskap skrev sålunda:

»Under stora svårigheter och många gånger utan synligt resultat har Svenska Mongolmissionen utfört sin gärning. Trohet intill döden har karakteriserat eder mission. Vi tacka för den föresyn, som härvid givits åt alla.»

Och en annan vida känd missionskämpe skriver:

»Jag har många gånger fyllts av beundran inför den uthållighet, som präglat Svenska Mongolmissionens gärning.»

En av våra främste missionskännare uttalar:

»Utan tvivel ett av världens svåraste missionsfält. Men Gud har givit Eder tålamod, kraft, kärlek, uthållighet, han har visat vägen steg för steg, där det sett omöjligt ut.»

Så har vårt lilla missionsföretag trots alla våra brister likväl framstått som en gärning utförd i trohet och uthållighet.

Nu står åter vår mission inför ett prov. Tidsförhållandena te sig ogynnsammare än på länge. Våra vänners trohet och ståndaktighet kommer åter att prövas.

Skall den bestå provet?